

WESTFALIAI NEMET DIÁKOK ÉS DIÁKLANYOK A HORTOBÁGYON
A „DEBRECZENI” SZERKESZTŐSÉGEK ALTAL RENDEZETT KIRÁNDULÁSON.

petróleummal világítanak, azóta senki sem mond nekünk jó estét.

— Jöccakát nekünk örökre, — zokogtak a gyertyák.

— A mi legnagyobb elenégünk a petróleumos kanna, — mondotta a lámpa-néni. — Abból öntik a petróleumot a mi versenyhátsámba.

— Hol lakik az a petróleumos kanna? — kérdezték a gyertyák haragos lángja lobbanva.

— Gyertek, majd odavezetlek benneket. Ott van, mi!

— No, most megpesszujuk magunkat, — seregtelk dühösen a gyertyák.

— Minden szenvedésünket megpesszszujuk, jaj neked, vén petróleumos kanna!

A gyertyák kezi ragadtak és a kanna amögé lóptáztak. Az öreg éppen segítségért oltavolt. A nesze hátratoront.

— Hát thozátok mi titolt? — kérdezte, mikor meglátta a gyertyákat, amint dőlésre emelték a kést.

— Megöltünk téged.

— Miért?

— Mert te a miatlad nem kellünk senkinek.

A kanna nevelt.

— Oh, ti bolhó gyertyák, de elmaradtatok a világtól! — mondotta. — Kinek kell már a petróleum? Én itt a városban csak imit-amolt a kompháiban világított, mert engem jórészt kiszorított a gáz. Ha meg akarjátok bosszúzni magatokat, vágjátok el a gázcsövet.

Ezzel tovább olvasta az újságot.

— Ugyan, — mondotta a gázcső a gyertyáknak, — nem tudjátok, hogy engem is kiszorított már a villamoslámpa? Nem állítottok, hogy a szobákban már eszupa villamoslámpa ég? Bosszútok csak úgy ér valamit, ha elvágjátok a villamos-vezeteket.

A villamosvezeték azonban be volt építve a falba a gyertyák nem ártatlank neki. Biztos rejtekhő? nevede a haragos csapadék.

— Oh, ti ostoba gyertyák, — mondotta — a halandást ti meg nem akasztjátok. A tökéletlenek meg kell hátrátnia a tökéletesebb előtt. Kinek kell a ti nyomorult fényetek? Eljen a világosság, le a sötétiséggel!

A gyertyák visszasompolyogtak a helyükre és mégis durrusólással főtög légtelk. Nem maradt egyből beállt egy kis kormos kancsó, elcsobban a villamoslámpák dudalásán ragyogtak tovább is.

Azért lát iparkodjék mindenki hajtadni, hogy neki legyen a legszebb fénye, — azaz esze és tudomány.

GYERMEK IRJA

GYERMEKNEK.

A rab madár.

Én is szép kálitkában
Aranytollú kis madár, nem,
De nem hallik éneke.

Bánsd szegény kis madárkám,
Nagyon bágyok szabadságra,
Szomorú az életem.

Mily rég volt az élet ott kinn,
Mig raboságban gyötört a kán,
Oh, bárszok kimehettem.

Alig szelhetem el magától,
Tavasz talaja az oltaját.

Huszt kirepült a kis madár,
Edes szabadságra van már,
Hallik is már éneke.

Kiss Lea és Imke.

A három pajtás.

Három pajtás együtt jár-kel
Nap-kellettől nap-nyugvóságig
S úgy az időt együtt lopják,
Egyik ép úgy, mint a másék.
Együtt lopja télen, nyáron,
Együtt bíznog mind a három.

Iskolába hio az óra
S el is tudat mind a három.
Am a nappeng csatlógató
S maddt sőt a lombos ágon,
Maddt sőt a lombos ágon,
Azt hallgatja mind a három.

Téli szél fúj, Sőt az egyike:
Már én menjenk iskolába!

Sőt a másik: „Sima jég van,
Jó idő a korcsolyára,

Jegre ráigyon minden áron”,
S együtt tudat mind a három.

Both Kató,
II. B. polg. oszt. I.

Károly.

Károly igen rossz fiú volt. Nem szerette senki, de ő sem szeretett senkit. Még az édesanyját is sokszor megbántotta csínyai, gorombai szavaival.

Egy napon Károly édesanyja súlyos beteg lett. Az orvosok lemondtak róla. A halál közelebbe a fiú kemény

szívet megparhantotta. Anyja beteg ágyán mellett, megfogadta, hogy többé sohasem lesz rossz. Szavát megtartotta.

Az Isten jutalmul meggyógyította az édesanyját, akinek a szive tele volt szeretettel és boldogsággal a fia iránt. Károly közben felhott s bel országban nem volt derekabb legény nála.

A jó dögiséget a félrevert kisharang kongása szakította meg. Kongott a harang, ami azt jelentette, hogy: Vésztélyben a hazai Fegyverre fegyvert!

Károly gyöngyöden hácsát veti édesanyjától s a lababóli fertákkal elment a halottba a hazai védeni. A három három évig tartott. Sokan már hazais érkeztek a faluba. Károly azonban nem tért vissza. Édesanyja minden nap elment a templomba, ahol buzgón imádkozott a fiáért.

Egy téli vasárnap este azután esendesen kopogtatnak az ajlón. Az édesanya éppen a bibiből olvassott. A kopogtatásra felémelte a fejét s halkán mondta:

— Szabadi!

Az ajtó kinyílt és egy magas fiatalember lépett be a szobába. Katona-hiszti ruhá volt rajta s érdemrendek esllóglak a melén. Az anyja rögtön felismerte.

— Csakhog megjöttél, drága fiám! — kiáltott le' boldogan és a fiú nyaká-lá borult, aki nem volt más, mint Károly.

Károly ugyanis a háborúban többször kitértette magát, előképtelék és mindenütt nagyon megszerették. Hazatérése után édesanyjával együtt felköltözött Budapestre, ahol egy szép emeletes házát vették.

Most már minden délben és este egy fiatal asszony és egy kedves öreg néni várja Károlyt haza, aki azóta már tábornok lett.

Szabó Ilonka,
I. gimn. tan. (Dóczi)

Hajnalka története.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy északig asszony. Ennek az asszonynak volt egy kislánya, aki úgy hívták, hogy Hajnalka. Az anyahaj Hajnalka nemcsak engedelmess volt, hanem emellett még nagyon szép is.

Történt egyszer, hogy Hajnalka édesanyja beteg lett. Hába járt hozzá három doktor is, hába ápolták gondosan, nem tudtak segíteni rajta. Az asszony meghalt. A kis Hajnalka, mivel nagyon szerette édesanyját, minden nap kijárt a sírhoz és virágot vitt. O magá könnyeivel öntözte a virágos sírt.

Nem sokára ezután az édesanyja meg-

Rókáné komámasszony elbujdosik.

Rókáné komámasszony három napja s három éjjel folyton korgott, folyton morgott. Három éjjel s három nap nem akadt egy falat! Fülét farkát elcszeltte, magát lának eresztette komámasszony s elindult világra. Azt mondta: elmegy messzire, akár a világ végére, de addig még nem áll, míg peccenyét nem talál.

Hát elindult, ment, mendegélt hegyen át, völgyön át. Aki látta, megajánlta. Egyszerre csak megszólítja kakash úrri.

— Hová, hová komámasszony? — Ne is kérdezd, kakash úrri. Elhajdom a világ végére, hogy ne legyen senkinek terhibe.

— Ó, szegény komámasszony! Ha elvinnél, vedd mennék, bálha a javadra lennék?

Rókáné komámasszony lásan begyintelt a farkával:

— Velem, ilyen szerencsétlen teremfésze? Hát jere, ha van kedved. Újra fel a hátamra. Legalább nem megyek magam

Kakash úrri felröppent Rókáné hátára, egyet nagyot kukorékol. szárnyát csúfoltatta s hogy az útnak rossz vége lesz, hej debogy gondolta!

Tovább mentek, mendegéltek, szép fűzöföld mellé értek. Ott röpdösött két galamb. Beeg ezek megajándékok s fölrepültek. De Rókáné komámasszony fülét, farkát még jobban elcszeltte s mondotta nagy búsan:

— Ne féljétek, én nem bánlak. Vége már a ravaszúgnak. Bujdosója lettem a világnak.

— Ó, szegény Rókáné komámasszony, — binglek, burukoltak a galambok. Measzakad a szívünk, úgy sajnálunk. Vigy megaddal minket is.

— Hát jertek, van hely a hátamon nektek is, — mondta a Rókáné s nagyokat sóhajtott.

Tovább mentek, mendegéltek, egy kerék fő mellé értek Ott úszkált egy kácsi.

— Háp, háp, hová, komámasszony? Mondjam tovább, ne mondjam? Kácsiának is kedve kerelkedett, Rókánéra telepedett.

Tovább mendegéltek s egy barlanghoz értek.

— No, itt megállunk, — mondotta Rókáné. — Egy nagy tengeren kell átmenünk. Előbb azonban mindenki gyónja meg a bűnét. Te kezdted a gyó-

nást, kakash úrri. — E ment a barlangba Rókáné, a fülhékek kint maradtak s úgy mentek be szépen sorba.

— Mi a hüvöd, kakash úrri? — Kukorikú, nincsen nekem semmi bűnöm.

— Debogy ninc. Hát az nem bűn, hogy bajna ban kukorékolsz s nem hagyod aludni az embereket?

Kakash úrri egy szóval sem védekezhetett komámasszony egy-kettőre fél-falra.

— Jójjetek be, galambok! Nos, mi a hüvödök?

— Nincs nekünk semmi hüvödök! — Nincs? Hát a veteménymagvakat ki szedi ki a földből, mielőtt kibelbetnénk? Szörnyű bűn ez!

Szegény galambok többsét nem szólhattak, egy-kettőre bekapta komámasszony.

— Te következd, kácsi. Mi a hüvöd? Semmi sínes? Debogy ninc. Hát nem lopjad el a király koronáját? Hívj ott a fejded!

— Nem, ez nem igaz. Várj komámasszony, tanut hívok.

Hát csak hívjon, gondolta Rókáné. Már ugyanis jól megvesorázott s majd jó lesz a tanu is vesorára — holnap! Kiment a kácsi, s hát mindjárt találkozott egy vadászal. Jere, vadász, jere! Róka van a barlangban, mondta.

Mentek a barlanghoz s a kácsi bekiáltott: — Jere ki komámasszony, itt a tanu.

Komámasszony nagy örömmében kiugrta az orrát, a vadász meg — durr! ledurrantotta a komámasszonyt.

GYERMEKLEXIKON.

Urja: Debreceni.
Anonymus. Béla király névtelen jegyzője, a „Gesta Hungarorum”, című magyar krónika szerzője, melyben megírta a honfoglalás történelmét.

Deák Ferenc. Született 1803-ban Söjfürőn, meghalt 1876-ban Budapesten. A „Jaza bölése”, aki a szabadságharc után kibékítette a magyar népet uralkodójával és létrehozta a kiegyezést.

Kossuth Lajos. Született 1802. Mokon, meghalt 1894. Turinban. A magyar szabadságharc nagy vezetője, aki a szabadságharc leverése után menekülni volt kénytelen s idegenben halt meg.

Széchényi István gróf. Született 1791. Bécsben, meghalt 1860. Döblingben. A szabadság eszméjének egyik elindítója Magyarországon. Mint huszárvezető 1825-ben megalapítja a Tudományos Akadémiát. Ő volt a legnagyobb magyar.

Szekunda Peti huncutságai.

Verses regény.

Urta: Kiss István.

III. PETH AZ ISKOLÁBAN.

Vakáció után

Eljött a szeptember,

Mikor iskolába indult

Minden diák ember,

Peti is járt újrán,

De bizony a leckét

Tőle a legelőbb esélben

Hűbba kérdezték,

Peti élt emiatt

Örökösen drukkba,

Sohsem tudta mikor éri

Utól a szekunda.

Csinnytevésben pedig

Ő volt a főmester,

Akarmilyen ember,

Hullott rá az átadás

Féltől kavicsba:

Negyedt koppant orra hegyén

S horpadt a kalapja,

Ablakon beörögött,

Csergőt réncgálta,

Mig egy nap beidéztek a

Tanári szobába.

Lelepték ott Peti

Mind a tíz körméről

Pajtásai kint kuncogtak

A nagy nevéstől.

KEPEK A HELYHISEGI LOVASMERKŐZÉSROL.

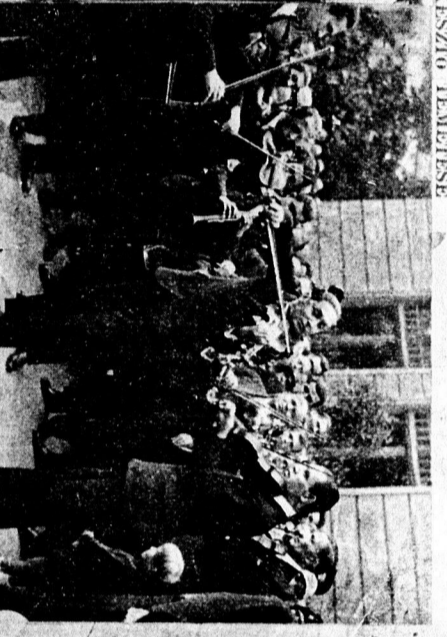

DERECZENJE

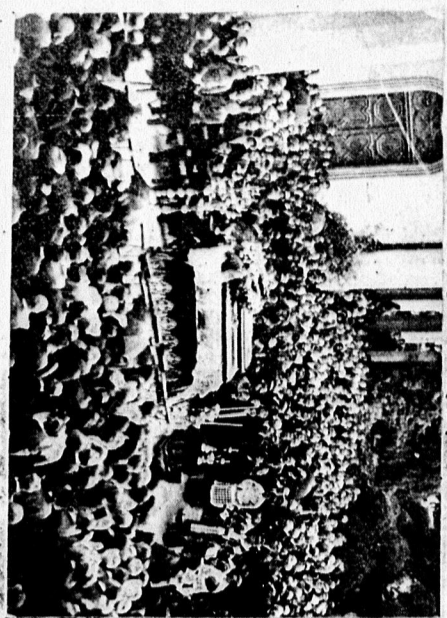
Szerkeszti: PÁL BACSI.

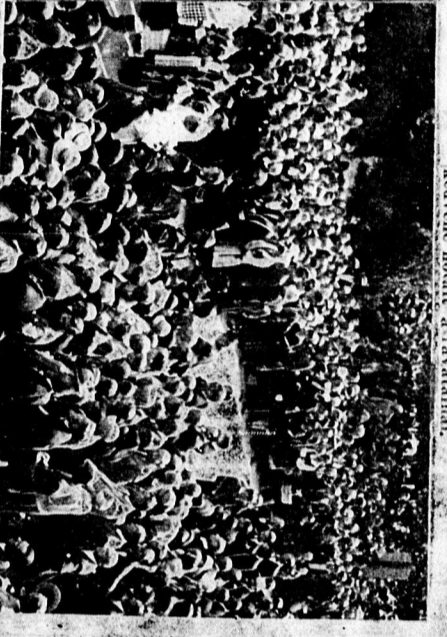
Pály József főszerkesztő a debreceni újságírók nevében köszönti az elhunytat.

Racz János és a családjának tagjai az elhunyt kedvére rófiát a ravatárhoz.

Az orvosi és szülői tömeg.

A magyar uszótársulat, mely európai rekord alatt verte meg az olaszokat.

Karikás Marci kalandjai.

Írta: Pál Bacsí.

(6. folytatás.)

Marci sietősen távozott a könyvtárból. Széldéj lelkü anyját már rég nem látta ilyen ingerültenek... Bizs-szuson ment be az egyik lecsőtűt vendégszobába, ahol a bűvészműtárhozhoz szükséges eszközök állottak. Amint a szeme hozzácsokolt a homályhoz, a egyik hánygón egy tojást vett észre. Most nem törődött a bűvészkedéssel, amint is inkább, mert a gyomra hangosan kezdett korgani. Felkapta a tojást, majd gyorsan felhárta és a félhomályban meglátta magát. Azután felváltva kiment a kertbe, ahol az egybegyűlt vendégekhez Tóni bácsi rövid beszédet intézett:

Mitől a jéskévével felszolgált nek az én kedves Muki barátom zonzócsos bűvészműtárvoyokkal fogja szórakoztatni önöket. Ő az a Hírvény fűhájos, aki mellett Törömi is csak kismiska.

Erre a bejelentésre mindenki hangos kacagva fakadt, amely csak fokozódott, amikor Muki bácsi a számtalan odakészített asztal mellé lépett. Muki bácsi intésére Marci előhozta a bűvészműtárvoyokhoz szükséges eszközöket. Közben gondolt egyet s a kamarából egy tojást esett ki s odaléte az asztalra a tányerán.

A bácsi rövid beszédet intézett a vendégekhez s elöb a kártyával bűvészkedett, majd zsebkendői kártyáit, majd zsebkendői meg fogom gyujtani, mondotta a farsas-áglóhoz fordítva.

Jaj, Isten örviz, kiáltotha egy fiatal lány, a zsebkendő tulajdonosa. Akkor inkább adja vissza. Nem kell félni, azért nem fog elgúny, nyugtatta meg Muki bácsi s mindjárt hozzá is fogott a mutatványhoz. Két pohár állott az asztalon. Az egyikben víz volt, a másikban pedig denaturált szesz. A bácsi előbb a

vízbe mártotta be a zsebkendőt, aztán a denaturált szeszbe, majd pedig meggyújtotta. A zsebkendő először lánggal égett, a klórszenny sikkolt, végül azonban mindenki nevetett, mert a zsebkendő csakugyan ép maradt.

Na lassunk még egy mutatványt! kérték a vendégek Muki bácsit. A bácsi megállt a tűngyűlés hangján egy szóval: Most jön előadásom Erőpontja: a modern Kolumbusz-tojás. Ime! Hívjon egy tojás. Tessenek megint, hogy valódi-e.

Ezzel intett Marcinak, aki szívesen szósólval körülvette a vendégek között.

Az tojást, majd átadta Muki bácsinak. Ezzel a tojást én a fejemen fogom megállítani, úgy, hogy nem dől el. Lassuk, lassuk! kiáltothák a vendégek.

Ime, — szólt tűngyűlésen a bácsi s a tojást a vastagabbik végével vétele fordítva, a kopasz fejére koptatolta. A tojás alsó vége befért, de nem dőlt el. Muki bácsi diadalnusan nézett maga körül. Várta a hatást, amely nem is maradt el. A vendégek annyira nevettek, hogy alig bírták megnekedni. A bácsi nem tudta mire vélni a talátságot.

fékedve... Egyszerre azonban csaknem felkiáltott. Amint eddig csak a vendégek vettek észre, azt most már ő is észre. A bácsi kopasz fején két órdalt vastag eszik sárgától. A tojás helyeje kifordult s véglegesen rögzült a fejére.

Szegény Muki bácsi egy pillanatra csaknem sáskánnyá változott. Nem tudta elképzelni: hogyan változtathatja a sárgától meg megfázott kemény tojás nyeregre... Marci kereszt-szemével, aki egy fa mögé húzódott.

Marci, mi történt? kiáltotha Muki bácsi kissé dühösen a fű felé. Ehes voltam és megéltam, dehogyan a hűvözés hirtelen átment. Muki bácsi egy ideig gondolkodott. Nem tudta: haragudjon-e, vagy ő is nevéssé? Egyszerre megjelent a szótvány egy nagy lávalal a kezében.

Itt a jéskévé, tesszenek helyet foglalni, — mondotta. Erre már Marci is elősonforhált. Egyszer Muki bácsi melege kártyát, aki egy kemény harakodt nyomott a fejére.

Legelőbb megmondhattad volna, hogy nyers a tojás, — dörmögte bakán. De így jobban sikerült a mutatvány, — sárga vissza Marci ártatlan szentel-negédel. Erre azután a Muki bácsi is elnevette magát s többé nem haragudott a fűre. (Folytatása következik.)

Pál bácsi vendéglőnyve

Az elmúlt heten a következők látogatták meg Pál bácsit a szerkesztőségben: Halmai Irénke, Szirmai Honka és Margit, Vágó Piroška és Irénke, Tóth Rózsi, Gerjes Bolyka, Hancz Honka, Vágó Bándi, Dalmi Gyula, Gyulai Magdus, Szilágyi Juliska és Erzsike, Pécsi Mariska, Sipos Jenő, Nagy János, Kátó és Rózi, Péntes Magduska, Csáthó Ella, Magda és Aliz, Borsó Itonka.